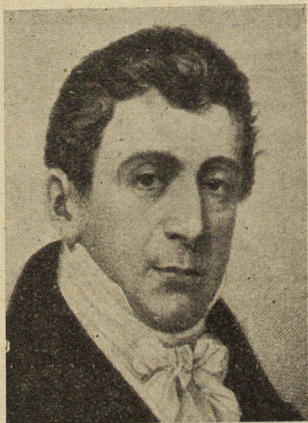

цуванъ още презъ време на Ягелонитъ презъ XV и XVI в.. Шопенъ е нарекълъ К. концертното си рондо-ор. 14, понеже темата му наподобява ритъма на този танцъ. К-тъ се танцува изъ цѣла Полша, а особно много въ околноститъ на Краковъ, отъ дето идва и името.

Крамеръ, Йоханъ Баптистъ — Gramer, Johann Baptist — виденъ клавиръ-виртуозъ, компонистъ и бележитъ учителъ, род. 24 февр. 1771 въ Манхаймъ, умр. 16 апр. 1858 въ Лондонъ, още като момче отива съ баща си въ Лондонъ, където Клементи е билъ неговъ учителъ, и дето живѣе най-продължително. 1788 предприема голѣмо концертно пътуване презъ Германия и Австрия, а следъ връщането си въ Лондонъ, 1824 основава, заедно съ Адизонъ, прочутото и съществуващо и до днесъ музикално издателство К. и Адисонъ; 1832—45 живѣе въ Парижъ — като виртуозъ и педагогъ.

Йоханъ Крамеръ

Значението на К. е въ неговитъ 84 етюда за пиано — ценни като материалъ за обучение съ своето съдържание и издържано настроение. Творбитъ му се състоятъ отъ: 105 сонати и 7 концерта за пиано;

14 триа; единъ клавирквартетъ; единъ клавирквинтетъ; 8 сонати за цигулка или флейта; една „Голѣма школа за пиано-форте“, чиято пета частъ сж поменатитъ по-горе 84 етюда, (въ отгдѣлно издание съ прибавка на нови 16 етюда). Освенъ това — множество ронда, фантазии, вариации и др.

Краусъ, Клеменсъ — Krauss, Klemens — значителенъ диригентъ, род. 31 мартъ 1893 въ Виена, училъ при Райнхолдъ — пиано и Хойбергеръ и Греднеръ — теория, въ тамошната консерватория; започналъ диригентската си поприще като хорди-ректоръ на Брюнска опера, а после е капелмайсторъ въ Рига, Нюрнбергъ, Щетинъ, оперенъ директоръ въ Грацъ, отъ 1922 — диригентъ въ Виенската държавна опера, а на концертитъ на „Тонкюнстлер-оркестъръ“, 1924 интендантъ на Франкфуртската опера, и диригентъ на „Музеумъ концерти“, отъ 1929 — директоръ на Виенската държавна опера и диригентъ на Филхармоничнитъ концерти. К. е диригентъ съ изразни срѣдства — еднакво ценни за сцената и за естрада.

Кребсъ, Карлъ — Krebs, Carl — музикаленъ писателъ, род. 5 февр. 1857 въ Ханзебергъ (Ноймаркъ), училъ въ Висаша музикална школа и въ университета въ Берлинъ, отъ 1895 учителъ, и после професоръ въ Берлинската висша музикална школа, сенаторъ и секретаръ на „Академията на изкуствата“. Писаль: „Струннитъ клавирни инструменти до началото на XVII столѣтие“ (1892), „Женитъ въ музиката“ (1895), „Творчество и подражание въ музиката“, „Дитерсдорфиана“ (1900), „Хайднъ-Моцартъ-Бетховенъ“ (1906) — (една, въ достъпенъ тонъ и популярно изложение, книга за тримата голѣми майстори на класиката, третата частъ на която — Бетховенъ, е преведена на български отъ Ив. Камбуровъ, като първи номеръ на музикалната библиотека „Класици на музиката“ — издателство „Право“); „Майстори на тактовата пръчка“ (1919) и др.

Кредо, лат. credo — „Вѣрую“, частъ отъ католическата литургия, имаща затекстъ символа на вѣрата. Началиитъ думи: Credo in unum Deum — Вѣрую во единого Бога — се про-